

Η αγιότητα ως εκκλησιαστική εμπειρία

/ [Θεολογία και Ζωή](#)

(Ιωάννου, Μητροπ. Περγάμου)

Ο όρος «άγιος» έχει μια ενδιαφέρουσα ιστορία. Η ρίζα της λέξεως στην ελληνική γλώσσα είναι το αγ-, από το οποίο παράγονται μια σειρά από όρους, όπως το

αγνός, το άγος κ.λπ. Τη βαθύτερη σημασία της ρίζας αυτής την κρατεί το ρήμα άζεσθαι, που σημαίνει το δέος σε μια απόκρυφη και φοβερή δύναμη (Αισχύλου, Εύμ. 384 κ. έ.), το σέβας προς τον φορέα της Δύναμης (Ομήρου, Οδύσ. 9, 200 κ. έ.) κλπ. Έτσι στον αρχαίο ελληνισμό η αγιότητα συνδέεται με τη δύναμη, με αυτό που ο Otto αποκαλεί *mysterium fascinosum et tremendum* - αυτό που προκαλεί ταυτόχρονα έλξη και φόβο.

Στην Παλαιά Διαθήκη η σημιτική λέξη, που μεταφράζεται από τους Εβδομήκοντα με το «άγιος» είναι το *godes*, που συγγενεύει με την ασσυριακή *kuddushu*, και που δηλώνει «κόβω, χωρίζω», διακρίνω ριζικά, καθαιρώ (εξ ου και η σύνδεση με την καθαρότητα και αγνότητα). Τα άγια πράγματα είναι αυτά που τα ξεχωρίζει κανείς από τα υπόλοιπα -κυρίως στη λατρεία- και τα αφιερώνει στον Θεό. [Διαβάστε τη συνέχεια του άρθρου »](#)